

- भगवंतांची अभिवचने -

- तुमची अभिवृद्धी होईल -

परमेश्वराने ही विविध आकार, रंग-रूपाने युक्त अशी
बहुतना वसुंधरा निर्माण केली. इथे अंगु पर्वत आहेत तसे
अंधांग महासागरही आहेत. सागराची खोली जशी मनात धडकी
भरते तसेच खळखळ वाहणारे, गिझर, नद्या, जोळे, सरोवरे
मनाला मोहित करतात. जन्मजात देखणेपणाचा डोक कावलेला
वनराज सिंह ही जशी त्याची निर्मिती आहे तसाच भित्री
परंतु चपळ हासा देखील त्यानेच निर्माण केला आहे. अंध ज्ञेय
घेणारा गरुड असो की अंगणाने दाणे टिपणारी चिमुककी
चिमणी असो, अजस्र हासा पाणघोडा असो की नाजूकसे
फुलपाखळ असो, सर्वांचा निर्माता तोच आहे. त्याहीपलीकडे
आधार्य म्हणजे या सर्वांचे भरणपोषण करणा-या पंचमहाभूतांचा
निर्माणाकरी बुद्धा तोच आहे. एतदेच नाही तर सूर्य, चंद्र
ग्रह, नक्षत्र, तारे यांना तेज बहक करणारा तोच तर आहे.

पण या मनमोहक निर्मितीपूर्वी काय परिस्थिती होती?
जिथे अंधारही नाही व प्रकाशही नाही अशा अवस्थेत ते
परब्रह्म एकटेच होते. अशी अज्ञानाची वर्षे गेली, त्याला
एकट्याला करमेना. एकाकी न राहते। त्याला असे स्फुरण
झाले की - एको डहं बहुस्यां प्रजायेयम्। म्हणजे मीच अनेक
रूपांनी प्रकट होतो. हे स्फुरण झाले म्हणजेच हाक्याक झाकी
आणि जेव्हा हाक्याक किंवा चालमचालन होते तेव्हा ध्वनिनिर्मिती
होते. या स्फुरणाबरोबरच सर्वत्र एकच नाद दुमदुमका आणि
तो होता प्रणवध्वनि - ओंकार।

स्फुरण तर झाले. सृष्टिनिर्मितीची इच्छा झाली, पण
ती अमळाने आणण्यासाठी काही घटक हवेत. तेव्हा प्रथम
मूळमाया त्यानंतर गुणसोपिणी किंवा त्रिगुणात्मिका माया
उत्पन्न झाली. परंतु या सृष्टीचा रचयिता कोण असावा?
तेव्हा प्रजापतिवर. या कार्याची जबाबदारी सोपवली. हे कार्य
उत्तम व्हायला पाहिजे याची प्रजापतिना जाणीव होती. परंतु
त्याच्या दृष्टीसमोर सृष्टीनिर्मितीची वाशीव अशी कल्पना
नव्हती. तेव्हा त्याने नप केले. म्हणजेच सर्वोक्त चिंतन केले.

त्यातून त्याला एक तरतूत अवस्था प्राप्त झाली आणि या अवस्थेत सृष्टीस्वप्नेचा एक कथा आराखडा त्याच्या दृष्टीसमोर आला. त्यानुसार या सृष्टीच्या उभारणीला सुरुवात झाली. प्रकृति-पुरुष किंवा शिव-शक्ति किंवा उपामिषदांच्या भाषेत सांगायचे झाले तर प्राण-राधि या आदि मिथुना पासून हा विश्वपसारा उत्पन्न झाला आहे. पंचमहाभूतांपैकी सर्वांत सूक्ष्म, सर्वांत तरतूत अशा व्यापक आकाशाची निर्मिती सर्वप्रथम झाली. कारण आकाश म्हणजेच आकाश म्हणजेच Space. ने सर्वांना जागा देणे आणि निर्मिलीसाठी प्रथम जागा हवी. ही आकाशाचे देऊ केली. त्या आकाशामध्ये हाक्याक झाली म्हणजेच वायु निर्मिती झाली. मग त्यातून क्रमाक्रमाने नेज, आप म्हणजे जलतत्व आणि त्यानंतर पृथ्वीची निर्मिती झाली. मग वनस्पती, जीवजंतु, कीटक, पक्षी, पशु, असे निर्मितीचे ऊर्जेतून विकसित होत जाणारे स्तर निर्माण झाले. मात्र यातील प्रत्येक टप्प्यासाठी फार मोठा काळवाची काळा आणि अखेरीस प्रजापतीची सर्वोत्तम कलाकृती अशा मानवाची निर्मिती झाली. त्याला बुद्धिचे वरदान मिळाले.

प्रजापति स्वप्नाच्या निर्मितीवर प्रहसन झाला. परंतु जिथे उत्पत्ति आहे, तिथे स्थिति आहे आणि अर्थातच लक्ष्यही आहेच आहे हा अटळ सिध्दान्तही तो जाणत होता. मग आता या सृष्टीचे लौकिक, चैतन्य, सान्ध्य अबाधित राखण्यासाठी कोणतीही करायला हवे. नाहीतर विश्वनिर्मितीचा हा पसारा काळाच्या ओघात नष्ट होईल. असा विचार करून त्याने सृष्टीनिर्मितीबरोबरच या सर्वांना संजीवनी देणाऱ्या यज्ञाची निर्मिती केली. आणि त्याचबरोबर एक सुंदरसा संदेश प्रजापतिने देऊन ठेवला आहे. ही सृष्टी निर्माण करतानाच त्याने त्याच्या भरणपोषणाची काळजीही घेतली आणि सृष्टीतील सर्वांत विकसित व विवेकी अशा मानवाला यज्ञसंक्रमणेचा परिचय करून देला व अमुक्या असा बोध केला.

सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरेष्याथ प्रजापतिः ।

अनेन प्रसविष्यध्वमेव तो ऽस्मिष्टकामधुक् ॥ ३.१० ॥

प्रजापतिने कल्याच्या सुरुवातीला यज्ञासह प्रजा उत्पन्न करून त्यांना सांगितले की, "तुम्ही या यज्ञाच्या वारा तुमचा उत्कर्ष करून घ्या आणि हा यज्ञ तुमचे ईशित पूर्ण करणारा होईल." त्यानंतर हे ही सांगितले -

देवान् भावयत अनेन ते देवा भावयन्तु वः।

परस्परं भावयन्तः श्रेयः परम् अवाप्स्यथ ॥ 3.99 ॥

या यज्ञाच्या माध्यमातून तुम्ही देवतांची पुष्टि करा. त्यांना प्रसन्न ठेवा. त्या देवताही तुम्हाला पुष्ट करतील. अशा प्रकारे निःस्वार्थपणे एकमेकांची उन्नति करत तुम्ही परम कल्याणाचा प्राप्त व्हाल. तुमची अभिवृद्धी होईल.

प्रजापतिने आपलेपणाने केलेल्या उपदेशाने मानव संसृष्ट झाला आणि खरोखर या मानवा प्रकारांनी नरकेच्या सृष्टीच्या सुरुवात संचलनाची जगू काही किडोच त्याला गवसली. खरोखर यज्ञ ही संकल्पना मानवजातीलाही अत्यंत उपकारक आहे. याविषयी वेदात व उपनिषदात देखील गौरवस्वरूप निर्देश आले आहेत. यज्ञो वे निष्पुत्र। असे श्रुतिवचन आहे किंवा यज्ञो वे भुवनस्य नाभिः। म्हणजेच विश्वाचा केंद्रबिंदू यज्ञच आहे असेही उल्लेख आढळतात. मात्र हे जाणून घेण्यापूर्वी यज्ञ शब्दाचा नेमका अर्थ समजून घ्यायला हवा.

यज्ञ म्हटल्यावर आपल्या डोळ्यांसमोर धगधगते यज्ञकुंड, मंत्रोच्चारण करणारे ब्रह्मवृंदे, सामिधा यजमान, अन्नदान, दासिणा असे चित्र उभे राहते. ते अगदी खरे आ यज्ञचे हे व्यावहारिक चित्र द्योतक आहे. परंतु केवळ हे सर्व करणे म्हणजे यज्ञ नव्हे. तर यज्ञाचा व्यापक अर्थ समजावून घ्यायला हवा. त्यासाठी ईशावास्य उपनिषदांनी पहिल्याच मंत्राच्या मध्ये आलेला विचार अभ्यासायला हवा. सर्व ब्रह्मांडामध्ये जर ती ईशशक्ती भरून राहिली असेल तर आम्ही भोग घेणार नसो कसे? या प्रश्नाचे उत्तर त्रयोदश दिके आहे. भोग घ्यायचे नसू जरूरी घ्या पण त्यापूर्वीक घ्या. तेन त्यक्तेन भुञ्जीथाः।

अगदी एका वाक्यात वर्णन करायचे झाले तर निःस्वार्थपणे केलेले कोणतेही त्यागपूर्ण कर्म म्हणजे यज्ञकर्म! परंतु ही व्याख्या देखील एकांगी आहे. या सर्व सृष्टीयक्रामागे जी देवता शक्ती आहे तिच्याविषयी कुनहात आदर, स्नेहभाव बाळगणे म्हणजे यज्ञ! या सृष्टीत वावरत असताना माणसाकडून किंवा अन्य जीवांकडून या सृष्टी-मातेची कळत-नकळत हानि होत असते. त्याच दायित्व मानवाकडे आहे. ही हानि उरळू अशकी तरी ती भरून काढणे हाच खरं तर मोठा यज्ञ आहे. वृद्धलोट करत असताना त्यापेक्षा अधिक वृद्धांचे संवर्धन करणे हाही यज्ञच आहे. आणि या यज्ञामुळे सृष्टीचा समतोल सांभाळला जाईल हे निश्चित! हे झाले लौकिक भाषेतील यज्ञसिध्दांत!

प्रजापतिने हाच सिध्दांत वेगळ्या प्रकारे मांडला आहे. तुम्ही देवतांना घृत केलेले तर देवता तृप्त होतील आणि माणसाचे नूतन प्रमाणे तुम्हाला हवे ते भोजन यज्ञामुळे काभतील. खरं तर किती सोपी देवतादेवाण आहे. मानव व निसर्ग यांच्यातील संबंध जितके सामगुतीचे असतील तितके मनुष्याचे कल्याण होईल.

खरं तर निसर्गाची अद्भुत किमया पाहून माणसाच्यापासून घडा ध्यायला हवा. एक दाणा जमिनीत पेरला तर त्यातून शेकडो दाणे असणारी कितीतरी कणसे ही जमीन परत देत असते पुढा निसर्गाकडे भेदभाव नाही. जरसे राजाला तो भरभरून देतो त्याच उदारतेने मिळा-याची सुधारणांती करत असतो. निसर्ग कुठेही आखडता हात घेत नाही. आपल्याकडेच वैभव तो भरभरून उधळत असतो. परंतु माणूस इतके निःस्वार्थपणाने वागू शकतो का? तर नाही. 'मी आणि माझे' एवढ्यापुरती देखील त्याची भूक मर्यादित राहत नाही. तर आणखी, आणखी हाक वाढित जाते आजच्यापुरते मिळाके म्हणून तो खुवाची सोप घेत नाही. तर उद्यासाठी, परवासाठी असे करत करत पुढच्या सात पिढ्यांची तजवीज करण्यासाठी धाव धाव धावत असते

Nature has plenty of things for man's need, but not for man's greed!

आणें या अध्याशी वृत्तिका आळा धाल्यासाठी प्रथम यज्ञसंकल्पना नीट समजावून घ्यायला हवी. या उदार आणी वत्सल सृष्टीकडून भोग घेताना एकातर ते ओरबाडून घ्यायचे नाहीत. तर तिला न दुखवता, हानी न पोहोचवता हलकेच व आवश्यकतेपुरतेच घेतके तर निसर्गाचा कोप होणार नाही, उलट दुवा मिळेल. आणें अशा संयत व्यक्तींक कधीच काही कमी पडणार नाही.

या सृष्टीत सूर्य, वरुण, आग्नि, मधा, पर्वत अशा अनेक शक्ती आस्तित्वात आहेत. वास्तविक नेच देव आहेत. ते Mighty forces आहेत. त्यांचा आदर करणे, त्यांना वंदन करणे हाच एक प्रकारचा यज्ञ आहे. निसर्गाविषय मिळवण्याचे दुःखाबस माणसाने करू नये. उलट निसर्गानियमांना अनुसरून आनंदाने जीवन व्यतीत करणे खरं तर निसर्गाच्या शक्तीवर मानवी जीवन उचलवून आहे मानवाचे भले बुरे करण्याची अद्भुत शक्ती निसर्गात निश्चित आहे. त्या शक्तीला प्रसन्न करून घेण्याचा हेतूने अथपतः यज्ञसंकल्पना प्रचारात आली. निसर्गातील आदिप शक्तींना देवता मानून त्यांना तृप्त करण्यासाठी आपल्याजवळचे उत्तमोत्तम सद्दार्थ समर्पण करून त्यांना आपलेसे करून घेतके की त्या देवतादेखील कामधेनुप्रमाणे माणसाचा ईशित भोग देतात अशी समजूत आहे.

बोडक्यात सांगायचे झाले तर कोणतेही कर्म जे सर्वांचे, सर्व प्रकारे, सर्व काळी केवळ कल्याणासाठी केले जाते, ते यज्ञकर्मच होय. मात्र ह्यात संपूर्ण समर्पणभावना व स्वार्थत्यागाची वृत्ति असावी. आसक्ती व ममता नसावी. आपालून कोणत्याही दृश्य वा अदृश्य फळाची अपेक्षा नसेल तर ते कर्म यज्ञकर्मच समजावे. माझ्याबरोबरच इतरांना देखील लाभ मिळावा असे वाटणे हे देखील यज्ञकर्मच! अगदी आजच्या माषेत सांगायचे झाले तर यज्ञकर्म म्हणजे

एका अधीने साम्यवादच आहे. तुम्ही इतरांच्या कल्याणाची इच्छा केलीत की त्यात तुमचे कल्याण अंतर्भूत होतेच असा विश्वास इथे भगवंत देतात. केवळ अनप धर्माचरणामुळे देखील इष्टभोगाची प्राप्ति होते. व्यवहारातही हेच पहायला मिळते. इतरांना देऊन जर आपण एखाद्या वस्तूचा/पदार्थाचा भोग घेतला तर त्याची खुमारी अधिक वाढते. इतरांना अन्नर कावणारा स्वतः सुगंधित होतोच की!

इशोपनिषदान हाच इशारा प्रेमळपणे दिला आहे. नेमू त्यानेन भुञ्जीथाः। ही विनिधरंगी सुंदर सृष्टी तुझ्याच इष्टभोगासाठी आहे. पण इतरांना सहभागी करून जर तू भोग घेतलेस तर मिळणारा आनंद विष्णुविगुणित होईल. नको हे प्राध्या होऊ नु कधी।

आनंद भोगथा ही सारी सृष्टी ॥

असे संत सांगून जाणाने त्याचाही भावार्थ लघ आहे समाजात वावराताना देखील 'मी माझे'चे तुयानुषे थोडेसे वज्रूला ठेवून जर 'तू आणि तुझे' याचा प्राधान्य देणारी व्यक्ती सर्वानाच प्रिय होते आणि त्या व्यक्तीलाही आत्मिक समाधान काढते. मला काय मिळाले 'यापेक्षा' मी इतरांना काय देऊ शकतो.' याचा विचार प्राधान्याने झाला तर परमेश्वर अशा व्यक्तीला कधीच काही कमी पडू देणार नाही.

जीवने यावदादानं त्यात् प्रदानं नतोऽधिकम्। इत्येषा प्रार्थनाऽस्माकं भगवन् परिपूर्यताम्॥ जीवनात द्येष्टापेक्षा देव्याची माझी वृत्ति अरिणी अशी प्रार्थना परमेश्वराकडे केली आहे.

जे जे कर्म ईश्वराच्या आराधनेसाठी केले जाते ते ते यज्ञकर्मच आहे आणि इथे तर प्रत्येक गोष्टीमध्ये ईश्वर अंतर्भूत भरला आहे. त्यामुळे कोणाचीही पूजा केली तरी ती त्या विश्वंभराला पावते. परंतु ती ज्ञानेपणाने करावी. आपल्या संस्कृतीत तर वैश्वदेव आहे, काकळी, गोत्रास आहे. अगदी किडामुंगीला तुझ करणाने आदेश आहेत. धरान येणारे अतिथी-अभ्यागत, व-पाहुणा, गर्भवती स्त्रिया

लहान मुळे, वृद्ध व्यक्ती या सर्वांचा जठराग्नी तृप्त करून जेव्हा गृहस्थ किंवा गृहिणी उज्याचा घास घेते ना तेव्हा ते साधे उपरभरण न राहता यज्ञकर्मच होऊन जाते. थोडक्यात इतरांचा नेहमीच आदर करावा - Respect Others हाच विचार यज्ञाच्या माध्यमातून किंवा वकी जातो.

यज्ञ हाच विश्वाचा नियम म्हणजेच वैश्विक सत्य किंवा Universal Truth आहे. कोणताही यज्ञ हा परमश्रेयाप्रत नेणारा असतो. तसेच विधिपूर्वक केलेला यज्ञ संतान, संपत्ती सुख-समाधान देतोच देतो. मात्र केवळ स्मृत्याची पोळीवर तूप ओडून घेणारे म्हणजे यज्ञकर्म न करणाऱ्यांना मात्र या लोकातील ऐहिक सुखेही लाभत नाहीत तर मग यापेक्षा श्रेष्ठ लोक कसा काय लाभणार ?

नामं लोकोऽस्य यज्ञस्य कुतोऽर्थः कुरुसन्तम ।

या वृष्टीमध्ये दंडणाच्या स्वरूपात धरणा म्हणजे देखील एक अव्याहत चालणारा यज्ञच आहे. या यज्ञात म्हणजे या वृष्टीचक्रात अर्पण करायची नी सामिधा आहे, ती पावित्र्य हवी. एखादे अवाढव्य यंत्र व्यवस्थित चालण्यासाठी त्यातील प्रत्येक लहानशा भागाचे कार्य सुरळीतपणे चालायला हवे. त्याचप्रमाणे या विश्वाच्या अफार पक्षाच्यात आपले काम अगदी एखाद्या लहानशा स्क्रूप्रमाणे असणे तरी तो स्क्रूप्र देखील उत्तमच हवा. जास्त धडही नाही किंवा अतिसेकही नाही. असे जर असेल तर डाळी तरच ते यंत्र न कुरकुरता उत्तम परिणाम साधू शकेल. या विश्वाच्या क्रीडेमध्ये प्रत्येकाने आपापला वारा जबाबदारीने उचलेला, म्हणजेच स्वधर्माचरणाचा अवलंब केला तर कुठेच काही अडणार नाही. शिक्षा करण्याची गरज पडणार नाही. थोडक्यात स्वयंशासित समाज असेल तर बाह्य शासनाची आवश्यकताच उरणार नाही. आणि हेच यज्ञाचे स्वर्णिम फळिल असेल. परंतु हा यज्ञदेखील एकलुरी नाही. तर नृयज्ञ, भूतयज्ञ, पितृयज्ञ, देवयज्ञ आणि ब्रह्मयज्ञ असे पाच प्रकारचे यज्ञ हे निश्चलंतकन व्यवस्थित राखले. किंवा नेमक्या शब्दात सांगायचे झाले तर हे

पाच प्रकारचे यज्ञ म्हणजे विश्वसंचलनाचे पंचप्राण आहेत. थोडक्यात स्वयंकेन्द्रित वृत्तीमधून बाहेर पडून समाजाशी, सृष्टीशी तादात्म्य पावणे हाच खरा यज्ञ!

यज्ञो वै भुवनस्य नाभिः। म्हणजेच विश्वाचा केंद्रकिंदू यज्ञ आहे. गर्भातील कालकाचे भरणपोषण जसे नाभिवून मिळणाऱ्या जीवनरसाने होत असे तसेच या ब्रह्मांडाचे पोषण करणारा, त्यात चैतन्य ओतणारा, त्यात लातल्य राखणारा यज्ञ हा असाच महत्त्वाचा जीवनदायी दारक आहे. आणि अद्यतन हे केंद्रकिंदू बदलत राहतात, कारण या ब्रह्मांडामध्ये एकच एक वस्तू नाही तर अशी अनेक वस्तू आहेत. आणि प्रत्येक वस्तूचा एक केंद्रकिंदू आहे. ज्यामुळे विश्वविस्तार होतो ते खरे कार्य आणि तोच खरा यज्ञ!

पूर्वी खुषी-मुनी वातावरणशुद्धीसाठी यज्ञ करत असत व सृष्टीची झालेली झीज भरून काढत असत. परंतु हे सत्कार्य न मानवण्याने असुर त्यांच्या यज्ञकर्मीत विघ्न आणत, त्यांना त्रास देत असत. आज नशी परिस्थिती राहिली नसली तरी आजच्या काळात तर यज्ञकर्मींची आवश्यकता अनेक पटींनी वाढली आहे. एक दिवस विधिवत यज्ञ केला तर भोवतालच्या 900 यार्ड क्षेत्रमध्ये एक महिन्यापर्यंत प्रदूषण होत नाही असे संशोधन एका Space Scientist ने केले आहे. म्हणजे किती यज्ञ चायका होते याचा विचार व्हावा सध्याच्या काळातील सर्वात मोठे संकट म्हणजे ओझोन थर बिरब होत चालल्याने Global Warming वाढत चालू के आहे. पृथ्वीच्या तापमानात दिवसेंदिवस वृद्धीच होत आहे. आणि या सर्व समस्यांना एकच उभर आहे आणि ते म्हणजे यज्ञकर्मी! अगदी अग्निहोत्राने किंवा देशी गायीच्या शुद्ध नुपाच दिव्यामुळे देखील ओझोनच्या थराचा पडकेले भोक काही अंशी बुजवता येते. या ज्ञाने Radiation मुळे नवनवीन रोगांचा प्रादुर्भाव पृथ्वीवर वाढत चालू के आहे. या रोगांनी आपले हात पाच पसरल्यामुळे त्यावरील उपाययोजना जर कठीण वास्तव असली तरी एवढे मात्र निश्चित की या

हवनयज्ञामुळे आपण स्वतःला व परिसराला कधी या दुष्ट रोगांपासून, आजारांपासून दूर ठेवू शकतो. यज्ञसंस्था ही खरं तर जीवमात्रांसाठी संजीवनी आहे. यज्ञामुळेच जीवनाला सुकरता, सहजता व समृद्धी लाभते. विधीपूर्वक केलेल्या यज्ञामुळे पत्रिन्यावृष्टी निश्चित होते. वातावरण शुद्धी होते. आरोग्य सुधारते. संपन्नता येते. आयुष्मान वाढते.

पृथ्वीवरील संसाधने मर्यादित आहेत. ती कायम टिकणारी नाहीत व पुरी पडणारी सुध्या नाहीत. त्यासाठी त्यांच्यात वाढ होण्यासाठी यज्ञकर्मच आवश्यक आहे. हे आता आधुनिक शास्त्रज्ञही जाणतात. मात्र त्याचे मूळ शोधू गेले तर ते भगवद्गीतेतच सापडते.

प्रजापतिने मानवाला प्रगतिचा, समृद्धीचा एक कामंत्र दिला आहे. मात्र आधुनिकतेच्या नावाखाली तो कानाआड केला जाऊ नये. अनेन प्रसन्नित्वध्वम्। या यज्ञाने देवतांना संतुष्ट केलेन तर देवता तुमहाला दुष्ट केव्हापासून राहणार नाहीत. एवढा खंबीर विश्वास, दिकार भागवंत आपल्याला देतात. आणि तरीही जीवनाच्या जीवघेण्या शर्यतीत धावधाव धावणारा भापूस थकडे दुर्लक्ष करतो आहे.

पण अजूनही वेळ गेलेली नाही. मिळालेल्या समृद्धीत भर घालणे शक्य नसके तरी तिचा संयमित उपभोग घेणे तर निश्चितच आपल्या होताना आहे. हाव कमी झाली तर संतोष अंतःकरणालाच आहे. आणि अशा संतुष्ट व्याक्तीमितीचे जीवन म्हणजे अखंड चाळणारा यज्ञच असतो. आणि ज्या थोर महात्मांनी या यज्ञरूप जीवनाचा अवलंब केला आहे अशा हरिभक्तांना चिंता की कसली? शोक तो कोणता? ते आत्मानंदानाच रममाण झालेले असतात, संतुष्ट असतात, तुमची आभिप्रेती होईल. या भगवतांच्या आशीर्वादाचा आपण देखील अधिक सखोल विचार करूया, त्याप्रमाणे आचरण ठेवूया आणि या ईश्वरनिष्ठांच्या मांदियाळीतील एक वारकरी म्हणून सहभागी होऊ या.

शुभं भवतु।